

Beslutningsforslag nr. **B 101**

Folketinget 2013-14

Fremsat den 4. april 2014 af Karina Adsbøl (DF), René Christensen (DF), Jens Henrik Thulesen Dahl (DF), Kristian Thulesen Dahl (DF), Søren Espersen (DF), Karin Nødgaard (DF) og Peter Skaarup (DF)

Forslag til folketingsbeslutning om opsættende virkning i klagesager for borgere med handicap

Folketinget pålægger regeringen at fremsætte lovforslag, der giver opsættende virkning i klagesager for borgere med

handicap, der har fået frataget eller nedsat hjælp, selv om den pågældende ikke har fået forbedret sin funktionsevne.

Bemærkninger til forslaget

Borgere med handicap kan klage, hvis kommunen fratager eller nedsætter den hjælp, som de er visiteret til af kommunen. Den hjælp, borgere med handicap er visiteret til, har afgørende betydning for deres hverdag. Hjælpen kan f.eks. bestå af personlig hjælp og pleje, hjælpemidler, praktisk hjælp og ledsagelse.

Foringelser i hjælpen kan finde sted, selv om borgeren klager over afgørelsen, f.eks. indtil borgeren eventuelt får medhold i sin klage, og indtil kommunen får efterlevet afgørelsen. Denne periode kan strække sig over et eller flere år, hvor borgeren må klare sig uden den hjælp og støtte, som den pågældende er blevet frakendt. Og efter de sociale nævn er blevet nedlagt, er sagspakken i Ankestyrelsen stor. Flere borgere og flere handicaporganisationer har gentagne gange påpeget problematikken. Hverdagen for mennesker med handicap bliver besværliggjort i den periode, hvor de uretmæssigt må undvære den hjælp, der er med til at opretholde deres almindelige livsførelse. Det kan gå ud over deres livskvalitet, forringe deres funktionsevne, forringe deres jobsituation, gå ud over familielivet og slide hårdt psykisk – noget, der kan medføre uoprettelige skader.

Proceduren giver kommunerne et økonomisk incitament til at fratage eller forringe hjælpen til borgere med handicap, også når det virker i strid med loven. Da det er omkostningsfrit at prøvekøre sager i Ankestyrelsen, sparer kommunerne, uanset hvordan sagen ender, udgifter til hjælpen, mens klagesagen kører.

Jo længere sagsbehandlingstid, desto større besparelse, hvilket er et incitament for kommunerne til at trække sagerne i langdrag. Denne økonomiske gevinst får kommunerne lov til at beholde, også selv om borgeren får medhold i sin klage. Det er ikke rimeligt, og derfor fremsatte Dansk Folkeparti den 9. april 2013 beslutningsforslag nr. B 110 om økonomisk kompensation i forbindelse med klagesager. Beslutningsforslaget gik ud på, at handicappede borgere skulle have kompensation, hvis de fik medhold i deres klage. Dette forslag var der ikke opbakning til.

Dansk Folkeparti ønsker med dette forslag at indføre, at klager får opsættende virkning i de sager, hvor borgerens funktionsevne ikke er forbedret, det vil sige, at borgeren først får frataget/nedsat vedkommendes hjælp, hvis borgeren ikke får medhold i Ankestyrelsen. Reglerne for opsættende virkning inden for servicelovens område findes i retssikkerhedslovens § 72. Hovedreglen fremgår af § 72, stk. 1, hvor det er nævnt, at klage over en afgørelse ikke har opsættende virkning. Herefter følger en række tilfælde, hvor en klage alligevel har opsættende virkning. Det fremgår endvidere af § 72, stk. 4, at Ankestyrelsen efter begæring kan tillægge en klage, f.eks. over en afgørelse om botilbud efter servicelovens kapitel 20 opsættende virkning. Erfaringen viser dog, at det sjældent sker i praksis.

Der har været en række artikler omkring problemstillingen, hvor bl.a. Ekstra Bladet har beskrevet, hvordan kommuner tjener penge på dårlig sagsbehandling, jf. artiklen

»Kritik: Ministeren tager ikke kommunernes lovbrud alvorligt«, www.ekstrabladet.dk, den 9. januar 2014. I artiklen tilkendegiver flere partier, at dette ikke er rimeligt.

Også Landsforeningen LEV har påpeget problemstillingen: »Det er en problematik, som LEV har forsøgt at rejse over for ministre og Folketing gentagne gange. LEV mener det er dybt problematisk hvis dårlig sagsbehandling og retlighedskrænkelser skal være kommunernes måde at spare penge på«. Jf. »Ser socialministeren gennem fingre med ulovlig sagsbehandling?«, LEV, den 14. januar 2014.

Muskelsvindfonden har også ad flere omgange givet udtryk for u hensigtsmæssighederne, bl.a. ved en henvendelse til Socialudvalget den 14. november 2012, jf. folketingsåret 2012-13, SOU alm. del – bilag 69 og i artiklen »Minister: Ok kommuner tjener penge på lovbrud« i Ekstra Bladet den 19. marts 2014.

Derudover har formanden for Det Centrale Handicapråd, Tue Byskov Bøtkjær, påpeget, at det er en forkert incitamentsstruktur: »Det er afgørende, at kommunerne ikke har et økonomisk incitament til at være på den forkerte side af loven«, jf. »Ulovlige afgørelser skal ramme kommunekassen«, Politiken, den 22. november 2012.

Formålet med beslutningsforslaget er at ændre loven, så klagesager får opsættende virkning i de tilfælde, hvor borgere med handicap ikke har fået forbedret deres funktionsevne. Der kan være eksempler, hvor det kan være i orden at nedsætte hjælpen til en borger, eksempelvis hvis vedkommende har forbedret sin situation, f.eks. efter et årsbrud, hvor man har fået hjælp efter servicelovens § 83, men gradvis har forbedret sin funktionsevne.

Beslutningsforslaget løser flere problemer på én gang. Borgerne kommer ikke til pludselig at stå uden hjælp, mens den pågældendes klagesag behandles, og kommunernes praksis med at føre sociale klagesager for at fastslå minimumsstandarder vil blive begrænset. Hermed får kommunerne et incitament til at behandle klagesager hurtigere, idet der ikke vil kunne opnås en besparelse under sagsbehandlingsforløbet. Incitamentet til at frakende eller forringe hjælp i strid med loven forsvinder, idet kommunerne fremover ikke vil kunne opnå en besparelse, mens en klagesag pågår.

Retssikkerheden for borgere med handicap vil desuden blive øget, så hovedvægten kommer på netop social retssikkerhed frem for på det kommunale systems mulighed for budgetstyring.

Hvis beslutningsforslaget vedtages, vil borgere med nedsat funktionsevne ikke længere skulle lide under, at deres liv uretmæssigt falder fuldstændig fra hinanden, mens de venter på, at klagen færdigbehandles i Ankestyrelsen. Situationen, hvor mennesker med handicap skal klage for at få hjælp, er bl.a. beskrevet i artiklen »Handicappede får først hjælp efter klagesager«, Kristeligt Dagblad, den 26. januar 2012.

I forhold til forslagens økonomiske omkostninger har Dansk Folkeparti spurgt ind til dette, og ministeren har svaret: »Det er ikke muligt at foretage en præcis opgørelse over merudgifterne ved at indføre en ret til opsættende virkning i klagesager, hvor borgere ikke har forbedret deres livssituation, herunder funktionsevne«. Jf. folketingsåret 2013-14, SOU alm. del – svar på spørgsmål 217. Hvis en borger én gang er visiteret til hjælp, må man gå ud fra, at hjælpen er medregnet i det kommunale budget.

Dansk Folkeparti ønsker at præcisere, at forslaget er møntet på de borgere med handicap, der ikke har fået forbedret

deres funktionsevne. På hjemmesiden for Den Uvildige Konsulentordning på Handicapområdet fremgår det, »at hvis kommunen har givet en bevilling, er hovedreglen, at kommunen ikke kan trække den tilbage, medmindre der er sket ændringer i din situation og i din funktionsevne, som betyder, at du ikke længere opfylder betingelserne«. Jf. »Elscooter – hjælpemiddel eller forbrugsgode«, www.dukh.dk, den 27. januar 2014.

Det er den hovedregel, som Dansk Folkeparti ønsker efterlevet med fremsættelsen af dette beslutningsforslag.

Skriftlig fremsættelse

Karina Adsbøl (DF):

Som ordfører for forslagsstillerne tillader jeg mig herved at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om opsættende virkning i klagesager for borgere med handicap.

(Beslutningsforslag nr. B 101)

Jeg henviser i øvrigt til de bemærkninger, der ledsager forslaget, og anbefaler det til Tingets velvillige behandling.